

[Justitsministeren.]

at det vil kunne volde betydelig Fortræd for dem, der arbejder udenfor. Disse skulde jo ikke stilles daarligere, fordi der er nogle, der arbejder inde i Fængslerne. Jeg haaber, at der paa dette Grundlag kan naas et Resultat, som kan tilfredsstille til begge Sider.

Det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen omtalte en Forespørgsel fra en Mand i Viborg til Justitsministeriet om Teater og Biografteaterforeninger, og denne Forespørgsel er for Tiden til Behandling i Justitsministeriet. Det er Justitsministeriet bekendt, at der eksisterer en Række Foreninger af den omhandlede Art, men de er meget forskellige og anvender forskellige Fremgangsmaader. Derfor kan der ikke siges noget almindeligt derom heller ikke om, hvor vidt de paa lovlig Maade kan etablere Forestillinger uden Forlystelsesaftag — det er nok det, det drejer sig om. Princippet i Loven er, at offentlige Teater- og Biografteaterforestillinger er undergivet Pligt til at svare Forlystelsesaftag. Arrangeres saadanne Forestillinger af Foreninger, der er dannet med det Formaal at omgaa Teater- og Biografteaterlovgivningen, maa de formentlig anses som offentlige. Det samme gælder, naar Foreningerne rummer en meget omfattende Kreds af Personer. Men, som sagt, i Anledning af den modtagne Forespørgsel fra Viborg har Justitsministeriet taget hele Spørgsmaalet op til Undersøgelse og har foreløbig søgt nærmere Oplysning om de bestaaende Teaterforeningers Organisation og Virkemaade, og saa snart Undersøgelsen er endt, skal der tilgaa det ærede Medlem Svar paa Forespørgselen.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt har fremsat nogle Udtalelser om de Retningslinier, der bør følges ved Afgørelse af Sager om Opholds- og Arbejdstilladelse for Udlandinge i Sønderjylland. I den Anledning skal jeg oplyse, at Ministeriet hidtil har fulgt den Praksis at give Opholds- og Arbejdstilladelse, hvor Slægtskabsforbindelser eller tidligere Ophold i Sønderjylland har gjort det naturligt at give Tilladelse. Om de af det ærede Medlem nævnte to Tilfælde, som vedrører Emil Walther Schneider og Karl Wegener, har Justitsministeriet skønnet, at Tilknytningen her til Landet ikke var tilstrækkelig stærk til, at man kunde give Arbejdstilladelse. Schneider er født i Haderslev i 1913; hans Fader var ansat ved de tyske Jernbaner. Saa snart den unge Schneider blev 18 Aar, drog han til Tyskland og kom om Bord i et tysk Skoleskib. De to følgende Aar sejlede han hovedsagelig i

Udenrigsfart, kom saa i Maj 1934 efter at være afmønstret i Antwerpen hjem til sin Fader i Sønderjylland og vilde blive her. Man skønnede ikke, at han havde tilstrækkelig Tilknytning dertil, da han, som sagt, nu havde været flere Aar i Udlandet; og da Arbejdstilladelse blev afslaaet, er han rejst til Tyskland antagelig for at søge Hyre i tysk Skib.

Wegener har indtil Efteraaret 1933 udelukkende haft Bopæl i Tyskland, hvor han efter Verdenskrigen dels har været i Købmandsvirksomhed i Hamborg, dels drevet Hotelvirksomhed i Glücksburg. I Efteraaret 1933 maatte han paa Grund af økonomiske Vanskeligheder opgive Hotellet og opløse sit Hjem. Han lejede sig et Værelse i Flensborg og tilmeldte sig dér for at kunne bevare sin tyske Militærrente, men tog i Virkeligheden Ophold hos sin Fader i Kollund fra Oktober 1933. Heller ikke i dette Tilfælde har Justitsministeriet skønnet, at der efter Mandens hele Holdning kunde være nogen Grund til at give ham Arbejdstilladelse her, og naar det ærede Medlem udtrykte sig saaledes, at man maa dog huske paa, hvor haardt og saarende det er, naar en saadan Nægtelse finder Sted, maa jeg deroverfor gøre opmærksom paa, at Forholdet er det, at vedkommende ikke ved en saadan Nægtelse afskæres fra at besøge sine Slægtninge eller pleje sin Tilknytning til Hjemsted eller Fødested. Forholdet er det, hvilket maa tages i Betragtning, at de paa-gældende Personer bevarer Muligheden for at besøge deres herboende Familie og pleje Forbindelse med Fødestavnen, hvis de ønsker det, idet de gældende Regler giver dem Adgang til at opholde sig her i tre Maaneder uden at søge Opholdstilladelse.

Et æret Medlem, vist det ærede Medlem Hr. Bach, har omtalt de slemme store Hunde, der bider Faar i Jylland; naar de ikke ogsaa bider Faar paa Øerne, er det ikke, fordi der er færre Hunde dér, men fordi der er færre Faar. Jeg har fra Landbrugsministeriets Erhvervsdirektorat modtaget en Skrivelse af 12. Oktober i Aar, hvori det udtales, at De samvirkende danske Husmandsforeninger har sendt Landbrugsministeriet en Skrivelse, hvori det anføres, at Interessen for Faareavl er størst i Jylland, men her vanskeliggøres paa Grund af de mange Schäfer- og Politihunde, der ødelægger en Masse Dyr, og at et Forbud mod løsgaaende Hunde af nævnte Art derfor er nødvendigt, forinden Spørgsmaalet om rationel Faareavl tages op til Løsning. Jeg er overmaade villig til at fremsætte for dette høje Ting og for Rigsdagen i det hele et Forslag om